

ZAČÍŇÁ

HRŮZA!

JAROSLAV HAVLÍČEK

NEVIDITELNÝ

PREMIÉRA
6. DUBNA 2019
V DIVADLE ROKOKO

DRAMATIZACE
REŽIE
DRAMATURGIE
SCÉNA A KOSTÝMY
HUDBA
SVĚTELNÝ DESIGN

MARTIN VELÍŠEK
MARTIN FRANTIŠÁK
MARIE NOVÁKOVÁ
EVA JIŘIKOVSKÁ
DAVID SMEČKA
ONDŘEJ KYNCL

NÁPOVĚDA
INSPICE

VERONIKA KOUDELKOVÁ
TOMÁŠ SLAVÍK

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažer provozu Zbyněk Simčíšín. Zvuk Ondřej Sýkora a David Tůma. Světla Marek Sucharda a Filip Jukl. Technika pod vedením jevištního mistra Lud'ka Blažka. Rekvizity Iveta Havlová a Michal Hakl. Garderoba Věra Chalupová a Sára Prostějovská. Maskérna Kristýna Koryntová a Nina Jirasová. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Výroba dekorace Centrum reklamy s. r. o. Fotograf inscenace Martin Špelda.

„ASI NEBUDE
EXISTOVAT RODINA,
KTERÁ BY NEMĚLA
SVÉHO BLÁZNA.“

OBSAZENÍ

PETR ŠVAJCAR
SOŇA HAJNOVÁ,
POZDĚJI ŠVAJCAROVÁ
CYRIL HAJN, JEJÍ STRÝC
HUGO HAJN, JEJÍ OTEC
KAROLÍNA, JEJÍ PRATETA
KATY, SLUŽEBNÁ
KUNC, RODINNÝ PŘÍTEL
DOKTOR MILDE
HOLZKNECHT,
ŠÉF VÝROBY
FILIP, SLUHA
SLUŽEBNICTVO

PETR KONÁŠ
PETRA TENOROVÁ
MILAN KAČMARČÍK
MILOSLAV MEJZLÍK
MARIE MÁLKOVÁ
SÁRA AFFAŠOVÁ
JIŘÍ SCHWARZ
MICHAL KERN

ALEŠ BÍLÍK
MICHAL HAKL
ANTONÍN ŠEBESTA,
JÁN BÁTOREK,
LUKÁŠ DĚKANOVSKÝ,
ONDŘEJ MESTEK

JAROSLAV HAVLÍČEK

DĚTSTVÍ V JILEMNICI

Jaroslav Havlíček se narodil v podkrkonošské Jilemnici dne 3. února 1896. Otec Josef byl učitelem, kronikářem, sběratelem pověstí, básníkem a organizátorem jilemnického kulturního života. Matka Julie byla dcera nadlesního z okolí Chlumce nad Cidlinou. Rodné město se zapsalo do celé řady Havlíčkových románů jako prototyp maloměsta se všemi jeho klady i zápory. Havlíček jej vykresluje jako malebný ráj dětství, ale i jako vězení, kde žije člověk pod stálým drobnohledem společenství.

Havlíček byl velice nemocné a přecitlivělé dítě, v útlém věku prodělal těžký, téměř smrtelný zápal plic. Podobnou zkušenost na hranici smrti prožívá jeho dětský hrdina Emil v próze *Helimadoe*. Strach ze smrti a nemoci své a svých blízkých ho provázel celý život. Jeho žena Marie vzpomíná, že neustále úzkostně pozoroval svůj zdravotní stav, banální nemoci jeho dětí jej děsily a strachoval se o zdraví starých rodičů. Tento strach se promítl jako podstatný motiv do celého jeho literárního díla.

MÁŇA

V roce 1909 nastoupil Jaroslav na reálku v Jičíně. Léto po maturitě roku 1913 bylo prý nejšťastnějším obdobím jeho života a rád na něj vzpomínal – na výlety do přírody, hraní divadla, dlouhé večery s přáteli a přípravy na studia malířství na pražské UMPRUM. Po prázdninách se idyla rozplynula. Rodiče s uměleckou dráhou svého syna ostře nesouhlasili. Zůstal tedy v Jilemnici, studoval Obchodní akademii v Chrudimi a poznal svou budoucí ženu Marii, zvanou později Máňa, dceru jilemnického ředitele továrny na mýdla. Jejich vtaah byl složitý. Nedokázali se definitivně ani sblížit, ani odloučit. Svářily se spolu Jaroslava nesmělost a Mánina netrpělivost. Spojova-

la je snílkovská fantazie, touha uniknout z omezených obzorů maloměsta a čtenářská vášně. K dlouhé odluce v jejich vztahu došlo na podzim roku 1914, kdy se Jaroslav konečně dostal na studia do Prahy. Umělecká dráha mu byla i nadále odepřena. Studoval obor obchodní vědy na České vysoké škole technické. Studium obchodu jej otravovalo a nijak zvlášť nevynikal.

Roku 1915 byl Jaroslav Havlíček odveden do války. V Jablonci absolvoval důstojnickou školu. Poté bojoval na ruské a italské frontě a byl dvakrát raněn.

Po skončení první světové války obnovil studia a nastoupil na praxi do Živnostenské banky. Studia nedokončil, ale zaměstnancem banky zůstal po celý život. Na VII. všesokolském sletu v Praze se opět setkal s Marií, a přestože byla zasnoubena, obnovili svůj někdejší vztah. Roku 1921 měli svatbu, o rok později se jim narodil syn Zbyněk a roku 1924 dcera Eva. Rodina se natrvalo usadila v rodinném domku na pražském Spořilově.

ÚŘEDNÍK VS. SPISOVATEL

Přes den pracoval Havlíček v nenáviděné Živnostenské bance, aby uživil rodinu, a po nocích psal verše, novely a romány. Během osmi let napsal desítky povídek a pět románů: *Petrolejové lampy* (1935), *Neviditelný* (1937), *Ta třetí* (1939), *Helimadoe* (1940) a *Synáček* (1942). Přestože jeho romány slavily úspěch, Havlíček se neodvažoval opustit vyčerpávající místo bankovního úředníka a pro svou nesmělost si netroufal na schůzky s nakladateli. Vydávání románů vyřizovala s nakladateli jeho žena Máňa.

Jaroslav Havlíček zemřel 7. dubna 1943 v Praze na zápal plic a vyčerpání sil. Jeho syn Zbyněk se stal surrealistickým básníkem a klinickým psychologem, jeho dcera Eva výtvarnicí.

SNY ZMAŘENÉ NEMOCÍ

Sen, životní projekt, potřeba uniknout z dosa-
vadního nevládného života, která je zmařena
nemocí, to je téma, které se vine celou tvorbou
Jaroslava Havlíčka. Jeho hrdinové vyrůstají jako
osamělé děti v disfunkčních rodinách a touží po
lásce, po dětech, po moci. Staví si svůj sen
a mají nezničitelnou vůli jej naplnit. Štěpka Kiliá-
nová v *Petrolejových lampách* touží po dítěti. Je
oklamána syfilitikem Pavlem Malinou a její sen
mizí v temnotě manželovy nemoci. Soňa Haj-
nová z románu *Neviditelný* touží po milujícím
manželovi, který by zlomil její samotu v rodném
domě zatíženém rodinnou anamnézou šílenství.
Onen vysněný milující manžel Petr Švajcar touží
po spořádané rodině, ale zejména po moci
a bohatství. Tyto dva sny na sebe narážejí.
Zápasí spolu nezlomná vitalita a nalomená
křehkost. Sonina samota se prohlubuje Petro-
vým pragmatismem a nedostatkem empatie.
A naopak, Petrova představa o hladkém napl-
nění vlastních potřeb je atakována iracionální
nové rodiny, pro kterou nemá pochopení. Soňa
je pro Petra prostředkem k naplnění životního
projektu, nikoli bytostí hodnou porozumění
a lásky. Petrův životní projekt je nahlodáván
zákeřností tety Karolíny, slaboštvím otce Hajna,
šílenstvím Sonina strýce Cyrila, šílenstvím
samotné Soni a nakonec nemocí vysněného
syna – dědice.

Obraz harmonické rodiny či rovnocenné
lásky v Havlíčkově díle neexistuje. Havlíček sám
trpěl rozporem mezi vlastní rolí spisovatele –
neúnavného tvůrce a manžela – otce dětí.
S tímto rozporem se těžko vyrovnával a trpěl
výčitkami svědomí vůči své ženě a dětem. Jeho
hrdinové nežijí v rodinné pospolitosti a jejich

partnerské soužití je tragédií. Muž je taktik,
který svádí ženu, aby dosáhl sobeckých cílů,
žena má srdce plné citu, vytěšňuje varovné sig-
nály a brzy přichází v manželství o iluze. Petr
Švajcar z románu *Neviditelný* je inženýr, dovede
se ovládat a má racionálně rozvržený plán,
včetně krizových řešení. Pavel Malina z *Petrole-
jových lamp* je voják, taktik na bitevním poli
námluv.

Životní sny Soni a Petra mají být, jak káže
tradice, naplněny při rituálech. Tyto rituály
strukturují děj příběhu jako mety, ke kterým
se hlavní postavy upínají. A tyto mety jsou
jedna po druhé destruovány nemocí. Zásnuby,
svatbu i samotnou svatební noc naruší a roz-
bije bláznivý strýc Cyril. Vánoce se vlivem tra-
gických událostí mění na „mši za zemřelé“.
Radost z narození dítěte zmaří samotná Soňa –
matka, u níž propuká duševní nemoc, která, jak
se později ukáže, není jen poporodní psychi-
kou slabostí.

Sonin sen se bortí s každou další kapitolou
románu, její samota se prohlubuje a volání
o pomoc není vyslyšeno nikým z jejich blízkých,
a tak Soňa uniká z bolesti nenaplněného snu do
nemoci a nakonec do smrti. Petr je odhodlán
svůj sen naplnit přes všechny překážky a tyto
překážky cílevědomě a bezcitně odstraňuje.
S každým Soniným propadem roste Petrova
temná vůle k naplnění cílů. Jenže po každém
vítězství nastává hořká prohra. Petrovi není únik
z bezútěšné reality dopřán. Je za svou bezcit-
nost a bezohlednou dravost potrestán absolutní
samotou bez moci, bez bohatství, bez rodiny, ze
které nelze uniknout.

BERENIKA vystoupila z leknínového jezírka

Aby se převlékla do Něčeho-Něčeho

Viděl jsem pak už jen neznámou ženu

Anticky krásnou

V březovém háji cestou ze stadionu

Doma se bude hádat s manželem

On chce život s paspartou a s pojištěním

Vysedávat denně alespoň hodinu v malovaném kočáře

Na korze

Udržovat zdání splavnosti řek

Citové navigace

Jít k smrti organizovaně a se zpěvem

Naposledy salutovat

Prkenný úsměv prolezlý červotoči

A ona si sbírá sasanky

Průsvitná tak úžasně až se sama stane sasankou

Ležím přišpendlen v koupacím plášti počítám pulzy a gama toxicity

Co všechno vyplavuje láska a poesie

Inspirace je oním stavem spánku jehož básní je sen

Jednou si budem dopřávat umělá básnická deliria

Pro život plastický alespoň jako bedna

Pestrý alespoň jako ledňáček

A vzrušující alespoň jako nahá řadra pod nimiž taje sních

JILEMNICE V DÍLE JAROSLAVA HAVLÍČKA

MARIE HAVLÍČKOVÁ NEVIDITELNÝ (UKÁZKA)

„Kořeny tohoto románu nutno hledat v historii naší mydlářské rodiny, kterou si autor upravil po svém. Seznámila jsem ho s ní ve významný den našeho života, proto mu tak utkvěla v myslí. Bylo to v den naší svatby v srpnu 1921. Svatbu jsme měli v domě mých rodičů na náměstí, v domě se starou mydlářskou tradicí. Celý rok jsme spolu bydleli u našich, nemohli jsme v Praze sehnat byt, byla po válce velká bytová nouze. Tedy naše svatební hostina byla nákladná, tři dny jsme zvali přátele, aby se snědlo, co se navařilo. Po skončení hostiny, kdy se několik vytrvalců rozhodlo zpívat nám před dveřmi našeho pokojíku dostaveníčko, jsme tajně unikli na půdu. Byla tam obytná komora s alkovnou na šaty, lůžka s rezervními peřinami, na stěnách staré obrazy. Komoru jsme milovali, rádi jsme tam v létě spávali. Na stěně visely také dvě olejomalby, portrét tlustého pradědečka, zakladatele mydlářství, a portrét dědečkovy sestry Mary z mladých let, s vysokým účesem černých vlasů, ozdobené rodinnými šperky, s červenou růží v ruce. (...)

Vyprávěla jsem Jardovi událost z naší rodiny o mém dědečkovi, který už nežil, Františku Felixovi Krauseovi. Studoval v Jičíně, ale studia musel přerušit a vrátit se domů, protože mu náhle zemřel otec. Musel se ujmout mydlářské živnosti, starat se o nemocnou matku, vydělávat peníze, domácnost vedla starší sestra Mary. Jeho otec si každoročně najal povoz a skupoval od řezníků lůj. Dojel až někde na prajzské hranice a tam se rozstolal na mor. Asi za týden na to, co odjel zdravý a plný života z domova, přivezli ho domů manželce mrtvého. Ta nesnesla tu náhlou ránu osudu a leknutím zešílela. Od těch dob náš dědeček, ještě mladý, bylo mu teprve osmnáct let, se musel starat o živobytí. Několik let žila ještě v rodině nemocná matka, až jednoho dne byl dědeček nucen zavézt ji do blázince do Kosmonos. Říkával nám, že to byl nejtěžší den v jeho životě, a navždy mu zůstal strach z šílenství. Měl uschován v psacím stole jed a jeho nejmilejší dcera, teta Blažena, mu musela slíbit, že mu ho dá, kdyby ho potkalo takové neštěstí. Ovšem nic takového se v rodině neopakovalo a ani žádný bratr Cyril, pohrobek, se nenarodil.“

HERCI A TVŮRCI

MARTIN FRANTIŠÁK

Režisér, dramatik a básník, který byl v mládí zpěvákem a performerem několika valašských indie-punkových uskupení. Vystudoval dramatickou výchovu a činoherní režii na brněnské JAMU. Byl uměleckým šéfem brněnského Divadla Polárka, ostravského Divadla Petra Bezruče, činohry Národního divadla Brno a pedagogem herectví ostravské konzervatoře, v současné době je uměleckým šéfem Švandova divadla. Je autorem několika divadelních a rozhlasových her (*Doma, Karla, Průtrž, Dva chlapi za město* ad.) a divadelních adaptací (*Homérova Odyssea, Anna Karenina* ad.). Režíroval cyklus pořadů České televize *Česko jedna báseň*.

Jako režisér má dnes na svém kontě na šest desítek divadelních inscenací; kromě divadelních domů, jimž šéfoval, opakovaně spolupracoval s profesionálními divadly po celé České republice: s Divadlem na Vinohradech, Divadlem v Dlouhé, Klicperovým divadlem Hradec Králové, Jihočeským divadlem České Budějovice, Městským divadlem Zlín nebo Slovácckým divadlem Uherské Hradiště. Za inscenaci *Brémská svoboda* v Městském divadle Kladno obdržel Cenu Josefa Balvína.

MARTIN VELÍŠEK

Dramaturg a dramatik. Absolvent Filozofické fakulty Univerzity Karlovy. Od roku 1986 pracoval jako dramaturg Divadla Petra Bezruče v Ostravě (inscenace *Misanthrop, Báj*). V roce 1988 nastoupil jako dramaturg do Divadla pod Palmovkou (*Peer Gynt, Idiot* ad.). Od roku 2003 spolupracoval jako dramaturg s Klicperovým divadlem v Hradci Králové (*Návrat staré dámy, Petrolejové lampy* ad.). Mezi lety 2006 a 2012 spolupracoval jako dramaturg s pražským Divadlem na Vinohradech (*Višňový sad, Cyrano* ad.). V současnosti pracuje v Českém rozhlase. Je autorem řady úprav divadelních her a několika dramaturgických pro divadlo a rozhlas. *Neviditelný*

je po *Petrolejových lampách* druhá adaptace čerpající z díla Jaroslava Havlíčka.

EVA JIŘIKOVSKÁ

Scénografka. Vystudovala grafiku a výtvarnou výchovu na Masarykově univerzitě v Brně. V letech 2004–2016 působila jako výtvarnice propagační grafiky, scény a kostýmů ve Slovácckém divadle v Uherském Hradišti (*Alenka v říšské dívce, Kalibův zločin, Kříž u potoka* ad.). Spolupracuje s režiséry Annou Petrželkovou (*Absolutno* v Dejvickém divadle), Dodem Gombárem (*Merlin aneb Pustá země* ve Švandově divadle), Janem Antonínem Pitínským (*Oresteia* v Městském divadle Zlín), Jiřím Honzírkem, Břetislavem Rychlíkem, Michalem Dočekalem (*Sternenhoch* v Národním divadle), Martinem Františkem (*Kříž u potoka*) a Danielem Špinarem (*Tři sestry* v Národním divadle).

Několikrát byla nominována v Cenách Alfréda Radoka či v Cenách divadelní kritiky. Podílela se na dokumentech České televize (*Mistr, Vracaja sa dom od Betléma*), celovečerním filmu *Klíček*, taktéž jako architektka na natáčení pořadu *Na forbíně* a *Manéži Bolka Polívky*. Dlouhodobě spolupracuje se souborem Hradišťan.

MARIE NOVÁKOVÁ

Dramaturgyně, autorka a režisérka. Absolvovala obor dramaturgie na katedře činoherního divadla DAMU. Je spolu s Ivo Kristiánem Kubákem zakladatelkou divadelního prostoru VILA Štvanice, nezávislého souboru Tygr v tísní a plenérového festivalu antických dramát Antická Štvanice. Ve své dramaturgické a autorské tvorbě se zabývá adaptacemi a inscenováním nedramatických látek (*Golem Gustava Meyrinka, Deník 1959–1974* Pavla Juráčka, *1913* Florian Illies, *Berlín Alexanderplatz* ad.). Mezi lety 2013 a 2016 byla dramaturgyně Městského divadla Kladno. V současnosti je dramaturgyně Klicperova divadla v Hradci Králové. Externě spolupracuje

jako autorka literárních pořadů a rozhlasových dramatisací s Českým rozhlasem (*Oliver Twist* Charlese Dickense, *Neviditelný* Jaroslava Havlíčka ad.). Napsala pro Divadlo Drak v Hradci Králové scénář k imerzivní inscenaci *Labyrint světa a ráj srdce* a pohádku *Medová královna*. Je lektorkou divadelních děl.

DAVID SMEČKA

Herec, skladatel a hudebník. Začínal s divadlem roku 1996 v Huse na provázku, spoluzaložil Divadlo Polárka, odkud po osmi letech odešel do Klicperova divadla. Je autorem hudby k necelým dvěma stovkám inscenací (Národní divadlo Brno, Husa na provázku, Divadlo Petra Bezruče, Divadlo Polárka, Klicperovo divadlo ad.). Spolupracoval např. s režiséry Vladimírem Morávkem, Martinem Františákem, Janem Fričem, Jiřím Nekvasilem ad. Je zakladatelem a frontmanem královéhradecké kapely Mastix.

PETR KONÁŠ

Vystudoval Vyšší odbornou školu hereckou. Pět let působil v Západočeském divadle v Chebu, kde si zahrál třeba Romea v Shakespearově *Romeovi a Julii*, Milouše ze *Saturnina*, Dona Josého v *Carmen* a mnohé další. Dalších šest let pak strávil v angažmá v Divadle Josefa Kajetána Tyla v Plzni. Mezi jeho tamější role patřil například Kazimír v *Kazimírovi a Karolíně*, kníže Václav v Tylových *Krvavých křtinách* anebo baron Tuzenbach ze *Tří sester*. Známý je také z televizních seriálů *Ordinace v Růžové zahradě*, *Cesty domů* a *Modrý kód*. Členem souboru Městských divadel pražských je od sezony 2018/2019.

PETRA TENOROVÁ

Vystudovala herectví na Janáčkově konzervatoři v Ostravě a už během studií hostovala v Národním divadle moravskoslezském. V roce 2009 nastoupila do svého prvního angažmá ve Východočeském divadle v Pardubicích, kde setrvala šest let a odehrála tu více než dvě desítky rolí (mj. Konstance v *Amadeovi*, Eržiku v *Baladě pro banditu*, Markétu Lazarovou ad.). Po roční zkušenosti v Městském divadle Kladno odešla v roce 2016 do souboru Městských

divadel pražských, kde byla jejím prvním úkolem Tatána v *Evženu Oněginovi*. Je členkou pardubického autorského Divadla Tří, hostuje v Divadle U Valšů a v Divadle Kalich, kde ztvárňuje roli Natálie v muzikálu *Srdcový král*.

MILOSLAV MEJZLÍK

Divadelní, filmový a rozhlasový herec a dabér. Po absolvování brněnské JAMU byl v angažmá v Divadle Jiřího Wolкера a v Divadle pracujících v Gottwaldově. V letech 1988–1990 působil v Divadle S. K. Neumanna. Od roku 1991 do roku 1993 byl členem hereckého souboru Divadla Na zábradlí, odkud v roce 1994 přešel do divadla Komedie. V letech 2001–2002 působil na volné noze, během tohoto období hostoval v Národním divadle v Praze (*Markéta Lazarová* v režii Jana Antonína Pitínského) a v Divadle Na zábradlí (*JE SUIS* v režii Jana Nebeského). V roce 2003 nastoupil do činohry Národního divadla v Brně, kde působil do roku 2005 také jako umělecký šéf. V lednu 2006 se vrátil do angažmá v Divadle Na zábradlí. Momentálně je na volné noze. Je prezidentem festivalu Divadelní Luhačovice.

MILAN KAČMARČÍK

Vystudoval ostravskou konzervatoř a už od druhého ročníku hostoval v Divadle Petra Bezruče. Ve čtvrtém ročníku dostal nabídku na angažmá do Národního divadla moravskoslezského. Po vojenské základní službě odešel k Bezručům za svým oblíbeným režisérem Josefem Janíkem, ale po roce a půl se znovu vrátil do NDM. V Ostravě se seznámil se svou budoucí ženou Apolenou Veldovou (společně si poprvé zahráli v inscenaci *Chut' medu*). Od roku 2002 oba odešli do pražského Švandova divadla. Milan Kačmarčík zůstal v angažmá do roku 2010. První zdejší rolí byl Jean-Pierre Roch v *Čase katů*, dalšími Vojcek, Arbenin v *Maškarádě* či Islajev v *Měsíci na vsi*. Průběžně hostoval v Městském divadle v Mostě, Mladé Boleslavi, v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích, ve Strašnickém divadle či Na Fidlovačce. V Městských divadlech pražských se poprvé objevil v režii Pavla Kheka v *Markétě Lazarové*.

MARIE MÁLKOVÁ

Divadelní, filmová a rozhlasová herečka a pedagožka herectví. Vystudovala herectví na pražské DAMU. Na konci studií jí nabídl angažmá režisér Divadla Na zábradlí Jan Grossman. V tomto divadle prožila zlatou éru šedesátých let, hrála Matku Ubu v Jarryho *Králi Ubu*, Lenku v Kafkově *Procesu*, účinkovala v Havlově *Zahradní slavnosti* a *Vyrozumění* ad. Po srpnové okupaci roku 1968 byla ve svobodném povolání – hostovala v té době např. v Národním divadle, v ústeckém Činoherním studiu, v Divadle Vítězného února v Hradci Králové aj. V letech 1984–1992 byla angažovaná v Divadle S. K. Neumanna (locasté v *Králi Oidipovi*, Královna Gertruda v *Hamletovi* aj.). V roce 1992 se vrátila do Divadla Na zábradlí, odkud zamířila po třech letech do Divadla pod Palmovkou, kde působila do roku 2002. Poté hostovala v divadle Komedie, Divadle v Dlouhé, ve Švandově divadle ad. Několikrát získala cenu Alfréda Radoka za nejlepší ženský herecký výkon. Mezi její nejvýznamnější filmové počiny patří role ve filmu *Všichni dobří rodáci* a *Kulový blesk*.

JIŘÍ SCHWARZ

Divadelní, filmový a rozhlasový herec a dabér. Vystudoval Státní konzervatoř v Praze, po jejím ukončení působil v letech 1980–1982 ve Státním divadle v Ostravě, kde hrál mimo jiné v inscenacích Jana Kačera. Mezi lety 1982 a 1991 byl v angažmá v pražském Realistickém divadle Zdeňka Nejedlého. Spolupracuje s Městskými divadly pražskými. Jeho významnou filmovou rolí byl Karel Hynek Mácha ve filmu Františka Vlácila *Mág*. Po roce 1989 se začal věnovat dabingu (propůjčil hlas např. M. Gibsonovi či R. Croweovi). Pro rozhlas načetl například *Sedmikostelí* Miloše Urbana nebo *Skořicové krámy* Bruno Schulze. Je vypravěčem audioknihy *Neviditelný* Jaroslava Havlíčka.

ALEŠ BÍLÍK

Po maturitě byl přijat na katedru činoherního herectví pražské DAMU, kde absolvoval rolí Karla Moora v inscenaci *Grázlové*. Během studia se zapojil do pohybového inscenačního projektu *Muži* Adély Laštovkové Stodolové a tvůrčího dua SKUTR, spolupracoval také se

sdružením Tygr v tísni. Hostoval v Národním divadle a v Městském divadle v Mladé Boleslavi. V letech 2013–2015 byl členem činohry Národního divadla moravskoslezského v Ostravě, kde si zahrál mj. Lysandra ve *Snu noci svatojánské* nebo Tristana v *Tristanovi a Isoldě*. Má za sebou účinkování ve více než desítce filmových a televizních projektů. V Městských divadlech pražských působí od roku 2016 a k jeho dosud nejvýznamnějším zdejším rolím patří kníže Myškin v *Idiotovi* nebo Lenskij v *Evženu Oněginovi*.

MICHAL KERN

Divadelní, seriálový a filmový herec. Studoval herectví na pražské DAMU. Od roku 2004 byl v angažmá v Činoherním studiu v Ústí nad Labem. Od roku 2006 je na volné noze. Spolupracoval s Divadlem Komedie, MeetFactory, A studiem Rubín (*Amis a Amil*), Divadlem v Celetné (*Detektor lži*, *Labyrint světa a ráj srdce* ad.), Divadlem Letí (*Bazén bez vody* ad.), Národním divadlem (*Ze života hmyzu*, *Sen čarovné noci* ad.) či Divadlem Na Jezerce (*Saturnin*, *Už je tady zas* ad.) aj.

SÁRA AFFAŠOVÁ

Studentka herectví pražské DAMU. V současnosti absoljuje rolemi v divadle DISK (F. Bruckner: *Choroby mládí*, E. Hostovský: *Cizinec hledá byt*, F. Zeller: *Rozhovory s astronauty*) v režii Tomáše Loužného, Barbory Maškové a Zuzany Burianové. Hraje v seriálu *Rapl a Ulice*.

JAROSLAV HAVLÍČEK
NEVIDITELNÝ

Desátá premiéra sezony 2018/19.

Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.

Ředitel Daniel Příbyl.

Umělecký šéf Michal Dočekal.

Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.

Program připravila Marie Nováková.

Grafická úprava Riana Št'áhlavská.

 bnt attorneys
in CEE

TADY

PRAHA
PRAGUE
PRAGA
PRAG

ROKOKO MĚSTSKÁ
DIVADLA PRAŽSKÁ
ABCKOMEDIE